

Sygn. akt II KK 272/15

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik (przewodniczący)

SSN Andrzej Stępka

SSA del. do SN Jerzy Skorupka (sprawozdawca)

Protokolant Małgorzata Sobieszcańska

przy udziale prokuratora Prokuratury Generalnej Barbary Nowińskiej,
w sprawie **T. N.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 3 grudnia 2015 r.,

kasacji, wniesionej przez Rzecznika Praw Dziecka

od postanowienia Sądu Rejonowego w W.

z dnia 16 kwietnia 2015 r.,

utrzymującego w mocy postanowienie Prokuratury Rejonowej z dnia 28 listopada
2014 r.,

**uchyla zaskarżone postanowienie Sądu Rejonowego i sprawę
przekazuje temu sądowi do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 28.11.2014 r. Prokurator Rejonowy na podstawie art. 17§1 pkt 1 KPK umorzył śledztwo o sygn.. 1 Ds. .../14/II w sprawie:

1. doprowadzenia małoletniego T. N., który nie ukończył 15 lat do poddania się innym czynnościom seksualnym w okresie od kwietnia 2013 r. do 11 lipca 2013 r. w W., tj. o przestępstwo z art. 200§1 KK,
2. prezentowania małoletniemu T. N. treści pornograficznych w okresie od kwietnia 2013 r. do 11 lipca 2013 r. w W., tj. o przestępstwo z art. 202§2 KK.

Zażalenie na wymienione postanowienie wniosła w dniu 24 grudnia 2014 r. pełnomocnik pokrzywdzonego adw. E. K. zarzucając obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść postanowienia, tj. art. 4 KPK, 7 KPK, 92 KPK, 424 KPK w zw. z art. 200 KPK, art. 17§1 pkt 1 KPK, art. 94§1 pkt 5 KPK i art. 98§1 w zw. z art. 424§1 pkt 1 i 2 KPK oraz obrazę prawa materialnego, tj. art. 200§3 KK, poprzez powoływanie się w treści uzasadnienia na przepis art. 202§2 KK, gdy został on uchylony ustawą z dnia 4.04.2014 r. o zmianie ustawy Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw, Dz. U. z 2014 r. poz. 538.

Sąd Rejonowy w W. postanowieniem z dnia 16 kwietnia 2015 r., na podstawie art. 306§1 i 2 KPK i art. 329§2 KPK zaskarżone postanowienie utrzymał w mocy.

To postanowienie zaskarżone zostało w całości kasacją przez Rzecznika Praw Dziecka, w której zarzucono rażące i mogące mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 433§2 KPK w zw. z art. 457§3 KPK polegające na zaniechaniu dokonania przez Sąd Rejonowy wszechstronnej kontroli odwoławczej, a nadto rozważenia i ustosunkowania się w uzasadnieniu orzeczenia do wszystkich zarzutów zawartych w zażaleniu wniesionym przez pokrzywdzonego w dniu 24 grudnia 2014 r., w następstwie czego doszło do utrzymania w mocy niezasadnego, bo wydanego z naruszeniem art. 297§1 KPK postanowienia Prokuratora Rejonowego z dnia 28 listopada 2014 r. o umorzeniu śledztwa.

Podnosząc wymieniony zarzut, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia oraz utrzymanego nim w mocy postanowienia Prokuratora Rejonowego z 28.11.2014 r. i przekazanie sprawy temu prokuratorowi do dalszego prowadzenia w postępowaniu przygotowawczym.

Na rozprawie kasacyjnej prokurator Prokuratury Generalnej złożył wniosek o pozostawienie kasacji bez rozpoznania, albowiem postanowienie sądu o utrzymaniu w mocy postanowienia prokuratora o umorzeniu śledztwa w fazie *in rem*, nie jest orzeczeniem kończącym postępowanie, o którym mowa w art. 521§1 KPK. Ponadto, Sąd Rejonowy nie był uprawniony do rozpoznania zażalenia na postanowienie o umorzeniu śledztwa z dnia 28.11.2014 r., gdyż było to trzecie postanowienie o umorzeniu wymienionego śledztwa, gdy przepis art. 330§2 KPK przewiduje możliwość rozpoznania zażalenia jedynie na pierwsze umorzenie postępowania przygotowawczego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje. Z uwagi na wniosek prokuratora o pozostawienie kasacji bez rozpoznania, w pierwszym rzędzie należy rozważyć, czy prawomocne orzeczenie sądu o utrzymaniu w mocy postanowienia prokuratora o umorzeniu śledztwa w fazie *in rem*, stanowi orzeczenie kończące postępowanie w rozumieniu przepisu art. 521§1 KPK. Zważyć więc należy, że w piśmiennictwie prawniczym i orzecznictwie sądowym przyjmuje się, że przez orzeczenie kończące postępowanie rozumieć należy tylko takie orzeczenie, które prawnie wyłącza możliwość dalszego zwykłego toku instancyjnego, a nie jakiegokolwiek postępowania w ogóle. W związku z tym to, czy dane orzeczenie należy uznać za kończące postępowanie, czy nie, zależy od tego, czy po jego wydaniu możliwy jest jeszcze normalny (zwykły) bieg tego postępowania (zob. *Z.Doda*, Rewizja nadzwyczajna w polskim procesie karnym, Warszawa 1972, s. 120-121; uchw. Izby Karnej SN z 9.10.2000 r., I KZP 4/00, OSNKW 2000/9-10/77; post. SN z 9.06.2009 r., IV KK 461/08, OSNwSK 2009/1/1264; post. SN z 25.09.2013 r., III KK 231/13, OSNKW 2013/12/103).

Przyjmuje się również, że do zakończenia postępowania przygotowawczego dochodzi wówczas, gdy po wyczerpaniu możliwości dowodowych, ustalenia dokonane przez organ prowadzący to postępowanie prowadzą m.in. do wniosku, że zachodzi potrzeba bezwarunkowego umorzenia postępowania przygotowawczego (zob. *J.Grajewski*, Przebieg procesu karnego, Warszawa 2012, s. 78). Zamknięcie śledztwa przewidziane w art. 321§7 KPK obliguje organy procesowe do podjęcia decyzji w sprawie sposobu zakończenia postępowania przygotowawczego, które kończy się: 1. sporządzeniem i wniesieniem do sądu aktu oskarżenia (art. 331§1

KPK), 2. wnioskiem prokuratora o wydanie na posiedzeniu wyroku skazującego i orzeczenie uzgodnionych z oskarżonym kar lub innych środków przewidzianych za zarzucany występki (art. 335§1 KPK), 3. wnioskiem prokuratora do sądu o umorzenie postępowania z powodu niepoczytalności sprawcy i zastosowanie środków zabezpieczających (art. 324§1 KPK), 4. wnioskiem prokuratora do sądu o warunkowe umorzenie postępowania (art. 336§1 KPK), 5. umorzeniem bezwarunkowym (art. 322§1 KPK). Postępowanie przygotowawcze może być zatem zakończone ostatecznie wydaniem postanowienia o jego umorzeniu (zob. *F.Prusak*, Nadzór prokuratora nad postępowaniem przygotowawczym, Warszawa 1984, s. 205; *S.Waltoś*, Proces karny. Zarys systemu, Warszawa 2008, s. 493). Postanowienie o umorzeniu kończy ostatecznie nie tylko postępowanie przygotowawcze, ale także proces karny w danej sprawie. Wraz z zakończeniem postępowania przygotowawczego na podstawie postanowienia o umorzeniu, ustaje też nadzór prokuratora nad tym postępowaniem. Od tego momentu wszystkie sposoby sprawowania nadzoru określone w art. 326§3 KPK nie mogą być stosowane, ponieważ dotyczą one nadzoru nad przebiegiem postępowania (por. *F.Prusak*, tamże, s. 206). Wydanie postanowienia kończącego proces karny w stadium postępowania przygotowawczego, stanowi wyraz uznania przez prokuratora, że dalsze ściganie jest niedopuszczalne lub faktycznie niezasadne. Oznacza to, że mimo dyrektywy legalizmu, postępowanie karne należy zakończyć w jego stadium przygotowawczym.

Powyższe uwagi prowadzą do wniosku, że prawomocna decyzja o umorzeniu śledztwa, także w fazie *in rem*, kończy postępowanie przygotowawcze. Takie stanowisko zostało wyrażone także przez Sąd Najwyższy w uchwale Izby Karnej z 9.10.2000 r., I KZP 4/00, OSNKW 2000/9-10/77. Pomimo, że zasadniczym przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego była kwestia, czy postanowienie sądu utrzymujące w mocy postanowienie prokuratora o umorzeniu postępowania przygotowawczego przeciwko osobie, a więc w fazie *in personam*, jest orzeczeniem kończącym postępowanie sądowe, to z uzasadnienia tej uchwały wynika, że prawomocne umorzenie postępowania przygotowawczego prowadzonego w sprawie, kończy ten etap procesu karnego. Zbieżny pogląd został wyrażony przez Sąd Najwyższy w uchw. (7) z 31.03.2011 r., WZP 2/10, OSNKW 2011/4/31.

Mianowicie, że tok postępowania przygotowawczego kończy uprawomocnienie się postanowienia o jego umorzeniu. Okoliczność, że wymienione orzeczenie zapadło na gruncie art. 5 ust. 1 ustawy z 17.06.2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (Dz. U. Nr 179, poz. 1843 ze zm.), nie stanowi przeszkody dla akceptacji wymienionego poglądu przy rozstrzyganiu w niniejszej sprawie kwestii dopuszczalności kasacji od prawomocnego orzeczenia sądu o utrzymaniu w mocy postanowienia prokuratora o umorzeniu śledztwa w fazie *in rem*.

Przeciwko uznaniu wymienionego postanowienia za kończące postępowanie przygotowawcze podnoszony jest argument, że skoro postępowanie przygotowawcze może być podjęte w każdym czasie na podstawie art. 327§1 KPK, to prawomocne postanowienie sądu o utrzymaniu w mocy postanowienia o umorzeniu śledztwa w fazie *in rem*, nie kończy postępowania przygotowawczego, gdyż tworzy ono stan prawomocności jedynie formalnej (zob. *K.Marszał, J.Zagrodnik*, Problem dopuszczalności kasacji od postanowienia sądu wydanego w trybie art. 306§2 KPK, PiP 2002, z. 2; post. SN z 28.11.2006 r., II KK 83/06, OSNwSK 2006/1/2114). Wymieniony argument uznać jednak należy za chybiony. Uznanie, że prawomocne postanowienie sądu o utrzymaniu w mocy postanowienia prokuratora o umorzeniu śledztwa w fazie *in rem* nie kończy postępowania przygotowawczego oznaczałoby, że pomimo umorzenia wymienione postępowanie trwa nadal. Skoro nie zostało ono zakończone, dopuszczalne byłoby wykonywanie w jego toku dalszych czynności dowodowych, a nawet przedstawienie określonej osobie zarzutu popełnienia przestępstwa i skierowanie aktu oskarżenia. Tymczasem, prawomocne umorzenie postępowania przygotowawczego w fazie *in rem* prowadzi do wygaśnięcia skargi publicznej. Jeżeli nie zastosowano instytucji procesowej pozwalającej na jej odzyskanie, prokurator nie dysponuje już prawem do przedstawienia zarzutu popełnienia przestępstwa oraz prawem do oskarżenia pomimo, że co do zasady, takie uprawnienia przysługują mu w sprawach ściganych z oskarżenia publicznego. Bez zastosowania instytucji określonej w art. 327§1 KPK, prokurator nie dysponuje zatem prawem do ścigania i wniesienia oskarżenia do sądu. Dodać należy, że prokurator, jako organ władzy publicznej obowiązany

jest działać na podstawie i w granicach prawa (art. 7 Konstytucji RP). Skoro więc przepis art. 327§1 KPK określa przesłanki i tryb podjęcia na nowo umorzonego postępowania przygotowawczego, celem odzyskania prawa do ścigania i skargi publicznej, wymienionych uprawnień prokurator nie może odzyskać w sposób dorozumiany w drodze wykonywania dalszych czynności procesowych, gdyż oznaczałoby to działanie poza granicami wyznaczonymi przepisami prawa, tj. art. 327§1 KPK (zob. wyr. SN z 9.10.2008 r., V KK 252/08, Lex nr 465591; post. SA w Katowicach z 27.07.2011 r., II Akz 416/11, Lex nr 1102930).

Cechą instytucji podjęcia postępowania przygotowawczego jest realizacja zasady legalizmu w procesie karnym w stosunku do sprawy wcześniej umorzonej. Taka możliwość wchodzi zatem w grę, gdy tok procesu zakończył się. Podjęcie na nowo prawomocnie umorzonego postępowania przygotowawczego powoduje wzruszenie poprzednio wydanego postanowienia o umorzeniu i oznacza otwarcie drogi do kontynuacji ścigania, zgodnie z dyrektywą legalizmu. Niemniej, bez wydania postanowienia o podjęciu postępowania, o którym mowa w art. 327§1 KPK, prokurator nie dysponuje prawem do ścigania i prawem do wniesienia oskarżenia.

Zważyć także należy, że istotnie ustawa procesowa nie uzależnia możliwości podjęcia postępowania przygotowawczego od jakichkolwiek warunków. Najczęściej podstawą podjęcia tego postępowania będzie odmienna od dotychczasowej ocena dokonanych ustaleń faktycznych, uznanie dotychczasowego przebiegu postępowania za niewystarczający do rozstrzygnięcia o jego przedmiocie i osiągnięcia celów postępowania przygotowawczego, ujawnienia nowych okoliczności wymagających procesowego wyjaśnienia. Podjęte może być postępowanie prawomocnie umorzone, jak i takie, które atrybutu formalnej prawomocności nie uzyskało. Podjęcie postępowania przygotowawczego może nastąpić w każdym czasie, a zatem jest to możliwe do terminu upływu karalności ścigania za dane przestępstwo (zob. *J.Grajewski*, tamże, s. 113; *A.Gaberle*, Umorzenie postępowania przygotowawczego w polskim procesie karnym, Warszawa 1972, s. 182).

Prawomocne postanowienie o umorzeniu postępowania przygotowawczego, wydane także w fazie *in rem*, stwarza określony stan prawny i wywiera wpływ na

sytuację różnych podmiotów, które brały udział w zakończonym postępowaniu. Wymienione postanowienie stwarza formalną przeszkodę dla podejmowania dalszych czynności procesowych i jego dalszego prowadzenia. Dopóki więc wymienione postanowienie występuje w obrocie prawnym, nie może być traktowane jako niemające znaczenia prawnego i niewiążące prokuratora. Podzielić należy stanowisko Sądu Najwyższego, że sprzeciwiają się temu m.in. wzgląd na konieczną stabilność prawomocnych rozstrzygnięć procesowych oraz elementarne względy gwarancyjne wymagające przestrzegania reguł określających tryb pozbawienia decyzji procesowych waloru prawomocności (zob. wyr. SN z 9.10.2008 r., V KK 252/08, Lex nr 465591).

Dodać należy, że w piśmiennictwie karnoprosesowym wyrażone zostało stanowisko afirmujące (zob. *K.Marszał, J.Zagrodnik*, Problem dopuszczalności kasacji od postanowienia sądu wydanego w trybie art. 306§2 KPK, PiP 2002, z. 2) i kontestujące (zob. *J.Grajewski, S.Steinborn* [w:] Kodeks postępowania karnego. Komentarz. Tom II, pod red. L.K.Paprzyckiego, Warszawa 2013, s. 310) brak możliwości wywiedzenia kasacji nadzwyczajnej od prawomocnego postanowienia sądu utrzymującego w mocy postanowienie prokuratora o umorzeniu postępowania przygotowawczego w fazie *in rem*. Według drugiego stanowiska, „możliwość ewentualnego podjęcia postępowania przygotowawczego na podstawie art. 327§1 KPK ma jedynie charakter hipotetyczny oraz przyszły i nie zmienia oceny, że do tego czasu postanowienie sądu o utrzymaniu w mocy postanowienia o umorzeniu postępowania przygotowawczego w fazie *in rem* stanowi ostatnie słowo w sprawie”.

Podsumowując dotychczasowe uwagi należy zatem stwierdzić, że prawomocne postanowienie sądu o utrzymaniu w mocy postanowienia prokuratora o umorzeniu śledztwa w fazie *in rem*, jest orzeczeniem kończącym postępowanie przygotowawcze, co otwiera drogę do zaskarżenia postanowienia sądu kasacją nadzwyczajną na podstawie art. 521§1 KPK. Kasacja nadzwyczajna obejmuje bowiem szerszy zakres orzeczeń niż kasacja przysługująca stronom. Zakres orzeczeń, które podlegają kasacji nadzwyczajnej, obejmuje każde prawomocne orzeczenie wydane przez sąd, które kończy postępowanie. Taka kasacja przysługuje zatem na prawomocne postanowienie sądu o utrzymaniu w mocy postanowienia prokuratora o umorzeniu śledztwa lub dochodzenia także w fazie *in*

rem. W rozpoznawanej sprawie Rzecznik Praw Dziecka posiada legitymację do wywiedzenia kasacji nadzwyczajnej, gdyż zaskarżonym orzeczeniem naruszono prawa dziecka, tj. małoletniego T. N.

Dalej należy zważyć, że sąd rozpoznający zażalenie na postanowienie prokuratora o umorzeniu postępowania przygotowawczego działa jako sąd odwoławczy i ma obowiązek odpowiednio stosować przepisy o postępowaniu odwoławczym. Zobowiązany jest zatem do rozważenia wszystkich wniosków i zarzutów wskazanych w zażaleniu, chyba że ustawa stanowi inaczej (art. 433§2 KPK), a w uzasadnieniu orzeczenia podać, czym kierował się wydając orzeczenie oraz dlaczego zarzuty i wnioski zażalenia uznał za zasadne albo niezasadne (zob. wyr. SN z 2.03.2005 r., II KK 522/04, OSNwSK 2005, Nr 1, poz. 481; post. SN z 3.07.2007 r., III KK 135/07, Lex nr 323665; post. SN z 13.05.2009 r., III KK 12/09, KZS 2009, Nr 10, poz. 27).

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wielokrotnie wskazywano na wymogi, jakie w świetle art. 457§3 KPK musi spełniać uzasadnienie wyroku sądu odwoławczego, a zatem także uzasadnienie sądu rozpoznającego zażalenie, o którym mowa w art. 306§1a KPK (zob. przykładowo wyr. z 21.09.2000 r., IV KKN 316/00, Legalis; wyr. z 20.01.2000 r., III KKN 10/98, Lex nr 51450; post. z 7.01.2010 r., V KK 172/09, Lex nr 570154). Uzasadnienie takiego orzeczenia może być bardziej lub mniej obszerne i szczegółowe, lecz sąd nie może pominąć jakiegokolwiek zarzutu i wniosku, a z uzasadnienia ma jasno wynikać stanowisko sądu, zawierające własną argumentację (zob. wyr. SN z 22.01.2009 r., V KK 250/08, Lex nr 485024). Standard uzasadnienia wymienionego orzeczenia wymaga też odniesienia się do argumentacji stron, gdyż zapewnia to im rzeczywistość a nie pozorną kontrolę odwoławczą zaskarżonego orzeczenia. Sąd odwoławczy obowiązany jest także przedstawić w pisemnym motywach powody nieuwzględnienia (bądź uwzględnienia) zarzutów sformułowanych w środku odwoławczym, a rozważania sądu powinny odnosić się do wszystkich zarzutów bez ograniczania się do zdawkowych i ogólnych stwierdzeń (zob. wyr. SN z 12.04.2007 r., II KK 341/06, R-OSNKW 2007, poz. 816). Nieprawidłowe sporządzenie przez sąd odwoławczy uzasadnienia wydanego orzeczenia z reguły wskazuje, że sąd ten nie rozpoznał wniesionego środka odwoławczego w należyty sposób (zob. wyr. SN

z 19.11.2007 r., IV KK 262/07, R-OSNKW 2007, poz. 2645; post. SN z 5.08.2008 r., III KK 68/08, R-OSNKW 2008, poz. 1582; wyr. SN z 8.03.2007 r., V KK 167/06, R-OSNKW 2007, poz. 573). W postępowaniu kasacyjnym uzasadnienie orzeczenia sądu odwoławczego jest bowiem jedynym sposobem sprawdzenia, czy zostały rozważone wszystkie zarzuty sformułowane w środku odwoławczym oraz czy uczyniono to rzetelnie, a zatem dostatecznie wnikliwie i wyczerpująco.

W rozpoznawanej sprawie standard uzasadnienia wyroku sądu drugiej instancji nie został dochowany, gdyż Sąd Rejonowy w W. nie wskazał rzeczowo dlaczego zażalenie pełnomocnika pokrzywdzonego T. N. zostało uznane za niezasadne. Krytyczna ocena uzasadnienia tego orzeczenia wynika z braku argumentacji sądu oraz ze sposobu wyrażenia własnego stanowiska, które jest skrajnie ogólne i lakoniczne.

Autor kasacji postawił w tej skardze zarzuty obrazy przepisów art. 433§2 KPK w zw. z art. 457§3 KPK zasadnie upatrując obrazy wymienionych przepisów w braku wszechstronnej kontroli odwoławczej oraz nierozważeniu wszystkich zarzutów podniesionych w zażaleniu. Sąd Rejonowy w ogóle nie odniósł się do zarzutu obrazy przepisów art. 4 KPK, art. 7 KPK, art. 92 KPK i art. 424 KPK w zw. z art. 200 KPK, polegającego na pominięciu przez prokuratora części materiału dowodowego oraz zaniechaniu usunięcia sprzeczności pomiędzy opiniami biegłej psycholog M. G. i biegłej psycholog E. W., a także sporządzenia przez prokuratora uzasadnienia decyzji o umorzeniu postępowania przygotowawczego w sposób uchybiający wymogom art. 424§1 pkt 1 i 2 KPK. Nie został rozpoznany także zarzut obrazy przepisów prawa materialnego, tj. art. 200§3 KPK. Rzecznik Praw Dziecka trafnie też podniósł, że sąd rejonowy nie podał dlaczego zarzuty sformułowane w zażaleniu uznał za niezasadne.

To wszystko powoduje, że uchybienie przepisom art. 433§2 KPK i art. 457§3 KPK miało charakter rażący i bez wątpienia miało wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia. Dodać należy, że zaskarżone postanowienie zostało wydane m.in. na podstawie art. 306§2 KPK, który to przepis został uchylony ustawą z dnia 29.03.2007 r. (Dz. U. Nr 64, poz. 432). Zatem w momencie podejmowania wymienionej decyzji przepis art. 306§2 KPK nie obowiązywał, a tym samym nie mógł stanowić podstawy prawnej do wydania tej decyzji. W takiej sytuacji należało

uchylić zaskarżone postanowienie i sprawę przekazać Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Odnosnie do drugiej kwestii zawartej we wniosku prokuratora złożonym na rozprawie kasacyjnej stwierdzić trzeba, że podlega ona rozpoznaniu przez Sąd Rejonowy. Wymieniony sąd będzie musiał zatem rozstrzygnąć, czy zażalenie na postanowienie o umorzeniu śledztwa z dnia 28 listopada 2014 r. jest dopuszczalne.

W tej kwestii należy mieć na uwadze, że pierwsze postanowienie o umorzeniu śledztwa w sprawie doprowadzenia małoletniego T. N., który nie ukończył 15 lat do poddania się innym czynnościom seksualnym w okresie od kwietnia 2013 r. do 11 lipca 2013 r. w W., tj. o przestępstwo z art. 200§1 KK, zostało wydane w dniu 30 sierpnia 2013 r. (k. 66). Orzeczenie to zostało zaskarżone zażaleniem przez kuratora procesowego pokrzywdzonego w dniu 6 września 2013 r. (k. 74). Postanowieniem z 25 października 2013 r., Sąd Rejonowy uwzględnił zażalenie, uchylił zaskarżone postanowienie i przekazał sprawę prokuratorowi do dalszego prowadzenia (k. 83). Po uzupełnieniu śledztwa, postanowieniem z dnia 31 stycznia 2014 r. prokurator ponownie umorzył śledztwo w tej sprawie (k. 174). Następnie, w dniu 19 lutego 2014 r. prokurator wydał postanowienie o podjęciu umorzonego śledztwa (k. 206). Po przeprowadzeniu wielu dalszych czynności dowodowych (przesłuchania świadków, opinie biegłych, zatrzymanie rzeczy, przeszukanie), w dniu 28 listopada 2014 r. prokurator umorzył śledztwo w sprawie: 1. doprowadzenia małoletniego T. N., który nie ukończył 15 lat do poddania się innym czynnościom seksualnym w okresie od kwietnia 2013 r. do 11 lipca 2013 r. w W., tj. o przestępstwo z art. 200§1 KK, 2. prezentowania małoletniemu T. N. treści pornograficznych w okresie od kwietnia 2013 r. do 11 lipca 2013 r. w W., tj. o przestępstwo z art. 202§2 KK (k. 296). Na to postanowienie zażalenie wniósł pełnomocnik pokrzywdzonego w dniu 24 grudnia 2014 r. (k. 298). Po rozpoznaniu zażalenia, Sąd Rejonowy postanowieniem z dnia 16 kwietnia 2014 r. utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie (k. 340).

Uwaga sądu powinna więc koncentrować się na kwestii, czy podjęcie umorzonego śledztwa w dniu 19 lutego 2014 r. powoduje, że pokrzywdzonemu przysługuje uprawnienie do zaskarżenia decyzji o ponownym umorzeniu śledztwa, co miało miejsca w dniu 28 listopada 2014 r. Nie należy też tracić z pola widzenia

okoliczności, że po podjęciu śledztwa na nowo, było ono prowadzone w szerszym zakresie, gdyż obok doprowadzenia małoletniego T. N., który nie ukończył 15 lat do poddania się innym czynnościom seksualnym w okresie od kwietnia 2013 r. do 11 lipca 2013 r. w W., tj. o przestępstwo z art. 200§1 KK, obejmowało także prezentowanie małoletniemu T. N. treści pornograficznych w okresie od kwietnia 2013 r. do 11 lipca 2013 r. w W., tj. o przestępstwo z art. 202§2 KK. W razie uznania, że zażalenie pełnomocnika pokrzywdzonego jest dopuszczalne, obowiązkiem sądu jest rozpoznanie wszystkich zarzutów i wniosków sformułowanych w środku odwoławczym, stosownie do art. 433§2 KPK oraz uzasadnienie wydanego orzeczenia w sposób wymagany przepisem art. 457§3 KPK.

Mając to na względzie, orzeczono jak na wstępie.

kc